

Sygn. akt I UK 346/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania J. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Kielcach
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 3 marca 2015 r., sygn. akt III AUa 388/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 maja 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Kielcach odmówił wnioskodawcy J. S. prawa do przeliczenia świadczenia. Wyrokiem z 20 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Kielcach zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przeliczył emeryturę wnioskodawcy od dnia 1 listopada 2011 r. według wskaźnika podstawy wymiaru wynoszącego 84,47 % (pkt I), w pozostałej części oddalił odwołanie (pkt II), umorzył postępowanie w części dotyczącej wliczenia do okresu ubezpieczenia zatrudnienia od 20 lutego 2007 r. do 28 września 2007 r. (pkt III). Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z 3 marca 2015 r., na skutek apelacji wnioskodawcy, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w zakresie pkt. I w ten sposób, że ustalony w nim wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia podniósł do 85,23 %, w pozostałej części oddalił apelację.

Wyrok Sądu Apelacyjnego wnioskodawca zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie art. 93 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że „w sprawie zostały naruszone przepisy prawa procesowego w sposób oczywisty a to przede wszystkim przepisu art. 93, które to naruszenie ma istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Sąd Apelacyjny dokonując kontroli zaskarżonego orzeczenia pominął zupełnie jeden z wniosków apelacyjnych czym naruszył przepisy wskazane, w zarzutach apelacyjnych. Naruszenie przepisów postępowania zdaniem wnioskodawcy jest oczywiste i z tej przyczyny konieczna jest ingerencja Sądu Najwyższego, w niniejszej sprawie mające tak istotny wpływ na funkcjonowanie wnioskodawcy i poczucia respektowania nienaruszalnych praw nabytych związanych z uzyskaniem świadczenia emerytalnego zgodnie z rzeczywistym stanem. Ponadto zostało naruszone prawo procesowe mające kluczowe znaczenie z punktu widzenia prawa do udziału w sprawie profesjonalnego pełnomocnika”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1); istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2); zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej stwierdził, że „w sprawie zostały naruszone przepisy prawa procesowego w sposób oczywisty a to przede wszystkim przepisu art. 93 k.p.c.”.

Przyjmując, że intencją skarżącego było oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na przesłance przedsądu określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywista zasadności skargi kasacyjnej), na wstępie należy podkreślić, że skarżący we wniosku powinien samodzielnie i odrębnie wykazać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na wskazane naruszenia

przepisów prawa. Na etapie przedsądu ocenie podlegają bowiem tylko wskazane podstawy z art. 398⁹ § 1 k.p.c., a nie podstawy skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. (por. postanowienie SN z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa; oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczną natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie SN z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171, oraz powołane tam orzeczenia). Spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy tak ewidentnym naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub prawniczej (por. postanowienie SN z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619). Z perspektywy obowiązków skarżącego oznacza to, że powinien on we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wykazać, w czym – w jego ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona; sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie SN z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia powyższych warunków. Po pierwsze, we wniosku nie sprecyzowano, które inne przepisy prawa procesowego, poza art. 93 k.p.c., zostały naruszone w sposób oczywisty. Jeżeli chodzi o zarzut oczywistego naruszenia art. 93 k.p.c., we wniosku nie przedstawiono, w czym, zdaniem skarżącego, wyraża się oczywistość naruszenia tego przepisu. Analiza taka byłaby wskazana, jeżeli uwzględniono z jednej strony treść art. 93 k.p.c. (przepis reguluje kwestię dopuszczalności niezwłocznego odwoływania lub prostowania oświadczeń pełnomocnika przez mocodawcę stawającego razem z pełnomocnikiem), z drugiej okoliczności tej sprawy. W tej sprawie skarżący zarzut naruszenia art. 93 k.p.c. formułuje w odniesieniu do sytuacji, w której pełnomocnik pod nieobecność mocodawcy na rozprawie apelacyjnej 12 listopada 2014 r. cofnął wniosek o przeliczenie kapitału

początkowego wnioskodawcy na nowych zasadach, a mocodawca na rozprawie apelacyjnej 3 marca 2015 r. pod nieobecność pełnomocnika oświadczył, że podtrzymuje apelację, wprost nie odnosząc się do wcześniej złożonego oświadczenia pełnomocnika o cofnięciu wniosku o przeliczenie emerytury. Warto ponadto zauważyć, że w judykaturze można wskazać na wątpliwości odnośnie dopuszczalności odwoływania lub prostowania oświadczeń złożonych przez pełnomocnika w sytuacjach nieprzewidzianych w art. 93 k.p.c., a to ze względu na treść art. 91 k.p.c. oraz art. 95 § 2 k.c. i wyjątkowy charakter art. 93 k.p.c. (por. uchwała SN z 26 kwietnia 1995 r., III CZP 43/95, OSNC 1995 nr 9, poz. 122; postanowienia SN z 14 stycznia 1998 r., II UKN 595/98, OSNAPiUS 2000 nr 10, poz. 407 oraz z 17 sierpnia 2000 r., II CKN 888/00, OSNC 2001 nr 1, poz. 17). Skarżący formułując zarzut oczywistego naruszenia art. 93 k.p.c. nie odniósł się do tych wątpliwości. Z kolei istnienie wspomnianych wątpliwości, uwzględniając okoliczności tej sprawy, podważa twierdzenie o oczywistości naruszenia art. 93 k.p.c.

Ze względu na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.